

PÉCS.

Oh! mily zajos ez a város,
 Utczán, sarkon, tereken —
 Harang-zúgás, muzsika-szó...
 Zene-bona szüntelen.

A tisztaság minden fölött!
 Mosdjék, a ki nem mosdott —
 A piaczon jár a Poldi
 S ordítja a — „happantot!”

Döcögősen jön egy szekér,
 Vajjon azon mi lehet?...
 A bocskoros gyeplő-tartó
 Kiabálja, hogy — „meszet!”

Hát ez már meg minő zörgés?!
 Hol itt áll meg, hol amott —
 Üsse meg a!... majd mit mondtam,
 Azt a jeges — „rity-rottyot!”

Ahol most meg a tót lármáz!
 A kutya is rámorog —
 Torokszakadtából ordít:
 „Oblok esinyálni, oblok!”

S hogy a koncert teljes legyen,
 A város sem marad el:
 Csörömpölve társzekerez —
 Szemetet hord s szemetel!

— 1.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

János-utca 8. sz.

👉 Hirdetések igen előnyös áron vétetnek fel. 👈

A TITOKZATOS GYILKOSSÁG.

Az egész várost izgalomba hozta az a hír, hogy Györkös Aladár fiatal joggyakornok meggyilkolta imádottját Faragó Ilkát, a szép özvegyet.

S ez a hír méltán fölkelthette az érdeklődők figyelmét és az eset fölötti sajnálkozásukat, mert Györkös Aladárt mindenki derék, szolid fiatal embernek ismerte, a ki egy galambot sem tudott volna kivégezni, nemhogy a világ előtt is bevallott imádottját, úgyszólván jegyesét, képes legyen meggyilkolni.

Pedig hiába volt minden kétségeskedés, az eset világos, a rendőség s a törvényszék nem mókából dolgozik oly lázas sürgősséggel.

Györkös Aladár július 2-án hirtelen elutazott, a nélkül, hogy háziasszonyával tudatta volna, vajjon hova megy oly sietve. Ugyanaz napon háziasszonya, özv. Hufnagelné, a mint Aladár szobájában rendet akart csinálni, a nyitva felejtett ruhaszekrény fenekén egy eldugott sarokban egy véres béli keztyűt talált s a mint irtózatában tovább keresgélt, még egy összemarczangolt zsebkendőt is húzott ki a gyanús sarokból, s a zsebkendő szintén tele volt vérfoltokkal. Hanem a szekrény legfenekén sötéltett valami még gyanúsabb csomó. A mint azt is kipiszkálta, hát az egy — — női ruhaderék volt! Az meg épen csupa vér volt!

Hufnagelné rögtön jelentést tett a rendőrségnek, előadva Aladár hirtelen elutazását s a véres bűnjelket. A rendőség nyomban megindította a vizsgálatot a helyszínen, a szobát lepecsételték s kieresztették a gyanu szárnyait, hogy kié lehet az a véres ruhaderék s hol lehet annak a meggyilkolt gazdája elrejtve?

Erre is megjött a válasz a fiatal özvegy Faragó Ilka lakásadónéjától, ki ugyanaz nap konstátálta, hogy körülbelül egy időben tünt el az ő lakója, a szép özvegy. Tegnap még (azaz jul. 1-én) a kaszinó-estélyen volt, éjjel haza jött — — Györkös Aladárral. Azóta nem látták.

A dolog világos, a körülmények egybevágnak. Tehát a szép özvegy aytáját föltörték s ott meglehetősen nagy rendetlenséget találtak. Széthányt ágyneműek, földön heverő ruhadarabok, szekrényajtó, asztalfiók tárva-nyitva s az öltöző tükör előtt — — egy nagy vértócsa, körülkoszoruzva apró vércseppek által!!!

Ime a tiszta tény! Györkös Aladár gyilkos! Györkös Aladár a szép özvegy Faragó Ilkának a gyilkosa!!

Györkös Aladár világszerte köröztetik. Két nap mulva jön a marien-baadi rendőség távirata, mely tudatja, hogy Györkös Aladár el van fogva s utnak indítottatott.

Szegény Aladár meg is érkezett, összekötözve, elnyügözve, félig betegen, mint a ki közel van hozzá, hogy megőrüljön.

Minden ízében remegett, mikor előtte a vizsgáló bíró a hátrahagyott keztyű-, zsebkendő- és női ruhaderékről fölvetv rémesen titkos jegyzőkönyvet fölolvasta. Alig tudott szóhoz jutni.

— De kérem bíró úr...! Többet nem tudott da-dogni, csak tagadólag rázta a fejét a hozzá intézett kérdésekre.

A vizsgáló bíró hivatalos gyönyörrel szemlélte e szorultságot s előre örült az érdekes vizsgálat sikerének.

Hanem Aladár tagadásán meghiusult a vizsgáló bíró úr minden fáradsága, nem tudott belőle egy igaz vallomást kisajtolni. Nem akart adni semmi fölvilágosítást a véres ruhadarabokról; sem arról, hogy hol lehet hát az özvegy Faragó Ilka?

— Nem tehetem, nem mondhatom meg! — ez volt a felelete.

Hanem a törvényszék komolyan vette a dolgot s szépen kitűzte a végtárgyalást. A dolog még az utca-gyerkőz előtt is világos volt. A terhelő körülmények mind ellene vallanak, ő az alibit nem igazolta, nem is akarja, viselete mindent elárul. Aladár elítéltetik: több mint bizonyos!

— Irgalom Istene! ennek nem szabad megtörténnie! — Kialtott föl Aladár börtönében s gondolkozóba esett helyzete fölött, vajjon miképen mentse ki magát.

Nagyban el volt merülve, mikor az ételhordó börtönözsolga betoppant s a kezébe nyomott komisz kenyérrel valami papirosfélét is csúsztatott a markába. Nem merte rögtön megnézni, csak akkor vette elő, mikor az aytaja előtt járkáló fegyveres őr kopogását messze hallotta.

Belepillantott s egyszerre fölillant a szeme. Megkönnyebbülten sóhajtott föl, aztán egy csókot lopva a papírra, keblébe rejtette azt.

Másnap volt a végtárgyalás. Oda csődült a fele város. Hogy is ne! mikor Aladárt mindenki ismerte, mikor iránta mindenki érdeklődött; aztán meg ez az eset olyan furesa, hogy legalább is pikáns, ha mindjárt gyilkosság is. Tele volt bizony a gyülesterem a legválogatottabb közönséggel. Mindenki kíváncsi volt reá, hogy vajjon vall-e, s ha vall, hogyan gyilkolta meg a bájos özvegyet?

A kir. ügyész előadja a vádat. A közönség szörnyülködő szisszenése hallatszott át a nagy esendben. Ilyen fiatal ember, intelligens, jó nevelésű s gyilkos! S hozzá még milyen hidegen veszi a dolgot, milyen konok megátalkodottság ül az arcán! Ah, ez borzasztó! Ki is mondta rá a publikum nyomban az akasztófát.

Az elnök aztán elkezdte Aladárt porhanyítani.

Aladár pedig gúnyos mosolylyal az ajkán el kezdett beszélni. (Siri esönd.)

— Tekintetes kir. törvényszék! Vádolva vagyok, hogy özv. Faragó Ilkát meggyilkoltam. A vizsgálat alatt nem akartam bevallani az igazat, most elmondok mindent töredelmesen! (Kettőzött figyelem. Fejek összedugása s fülek hegyezése.) Eddig nem tehettem, mert nem akartam, hogy a dologban részt vett társam belevonassék . . . (ah! büntárs! áááá!) kinek személyét nem akartam a törvényszék elé hurczoltatni; de most elmondok mindent — mindent! (Halljuk! esend!) Az a keztyű s a kendő az enyém, (ááh, tehát mégis!) az a ruha-derék csakugyan Faragó Ilka özvegyé. (Hah! úgy-e?) Az a ruha-derék pedig úgy jutott hozzám, hogy július 1-én éjjel, a mint a kaszinó-estélyről az özvegyet hazakisértem (áhá!) — bizalmas lábón állván vele — szobájába is bemehettem s ott . . . (ott meggyilkolta!) ott . . . engedelmet kérek, nem merem kimondani.

— No csak kivele, bátran! vallja be! — sietteté ingerült érdekléssel az elnök.

— Tehát én . . . eh! hát elkértem tőle azt a ruhaderekat emlékébe.

— Lehetetlen!! — kiáltott föl az elnök, a birák s közönség egyszerre.

— Hát úgy vérfoltosan kérte el emlékébe? — kérde rafinériával, faggató hangján az elnök. — Hát miért nem kérte el azt a vértócsát is emlékébe?

— Azt pedig nem kérhettem el, mert az nem vértócsa. (Nem-e?)

— Hanem mi? — kérdi az elnök.

— Hanem az onnan ered, hogy a szép özvegygyel, ki nekem július 1-től jegyesem (áh! jegyese!), a kaszinó-estélyen egy csárdást táncoltam, mely oly nagyszerű volt, hogy a bordó-vörös ruha-derék festéke mind a keztyűmbé meg a zsebkendőmbé olvadt s mikor otthon ama felejthetetlen csárdás emlékére azt az úgy is használhatatlan ruhaderekat elkértem a szép özvegytől, ő leoldotta derekáról s akkor az még csuron viz volt. Én tehát szépen kifacsartam a bordó-vörös ruhadarab levét s hazaczipeltem s felejthetetlen csárdás tönkretett emléket. Innen támadt az a historikus vértócsa. Egyébiránt ime itt áll önök előtt a szép özvegy Faragó Ilka, jegyesem, ki ép most érkezett meg Marien-Baadból, hova őt július 2-án reggel kísértem. Ő bebizonyítja állításom valóságát.

És a szép özvegy csakugyan ott állott a törvényszék előtt.

Tableaux!

Dr. Muki.

A fiatal özvegy.

*Oly fiatal s már is özvegy,
A napokban hunyt el férje,
Gyász ruhát ölt, gyász-fátyolt tesz,
Majd meghasad szíve érte.*

*Sir és zokog a bús özvegy:
„Mivé leszek, óh Istenem!
Fáj a szívem, ugyan mért is
Vitte el a halál tőlem!”*

*Olyan jó volt, úgy szerettem,
Hogy halálos ágyán néki
Megigérttem: özvegy leszek,
Mig sirkövén gyep nem nő ki.*

*Mig a sirkő gyepes nem lesz! . . .
Ezt fogadtam igen, igen,
S fogadásomat megszegni . . .
Nem! nem! . . . megtartom azt híven!*

*Temetőben a szép özvegy,
Borul férje sirkövére
S fűmagot hint és felsóhajt:
„En Istenem, vajj' kikél-e?!“*

Marci.

- Van-e atyafi fekvő vagyona?
- Van biz a kérem ássan hét lányom!

Buczko Bernát

rönddörmögései.

Húúú! azt a Te-kergó Gergő veribű beojtott szab. kir. váro-rosi tolvajok látha-tatlan lábik nyomát! Tisztára eláll az szab. kir. eszöm. Mán azt értöm, hogy az abla-kon köröszttül eelopik az arany órát, mög hunni pézt, ha van; vagy pediglen aztat is hallottam, hogy a poszkiszlít is eelőhet emennyi, ámbátoron én nem tom mi az; de mög aztat is szö-mömmé láttam, hogy éjje, amint aludtam a sarkon, eelopták a sipkát a szab. kir. fejemrű világos écz-czakán: halom azt mán még az öreg

apám se hallotta, pedig az harangozó vót, hogy a vizet is ee löhessön lopnyi a balikányi uszodából.

Na mán erre égygyet nyelök!

Itt mögesömörlik a szab. kir. röndörtudomány, ettü főfordú még a korela-beteg is, ha beadom nékije.

Halom én mán látom, hogy hiába vagyok az te-kéntetős röndörkapitány mellett, hiába reportirozok nekie mindön nap furtumfurt, hogy sok a zseb-tolvaj a városban, ű nem hissze, peiglen egész bizonyossággal álléom, hogy azok csinyálik ezt a sok galibát. De hát mikor ű nem hissze; már ű előtte sínes tekintélla a röndörnek, hát akkó hutyummikippen löhessön a nya-valyás czibilség előtt.

Az a pugris czibil is mindön untalan belékapezás-kodik a hivatalomba. Nem ölég, hogy a minapába, a hogy mondtam is, bekésért egy szab. kir. röndört, ha-lom tégnapelött egy veszött kutyát is eekezdött ker-getni ebbe a melegbe. Váttig kiabátam, hogy ne bán-esák, hagyják futni, maj möglüdüm én, halom űk nem engedték, mer aszondik, hogy én űket lüdüm mög. Azt hát, a kólikás pofáját a nyavajás czibilgyinek! Ha rájuk czélzok is, hát van annyi szab. kir. eszöm, hogy nem lüdük arra, halom oda ni az ablakba.

De hát nem löhessön birnya ezükkee a bugri-sokkaa. Csak kergették azt a gyámoltalan kutyát, mint a cigánykölykök az úri kocsit. Osztán most ebbe a melegbe az ijjen hajszátú ne vadújon mög az az adót fizető pógári kutya.

Na hát csak fuss te buta bugris és kergűj mög, én maj szipön végig lipkődök a nagy uccezán a puská-vaa, ha'llassa az irigy czibil, hogy feszéteni is tudok, mer eeső jaz szab. kir. tekintéll, a kire vigyázni min-dön röndörnek streng muszáj! . . .

Ez az!

A KOLERA.

(Idő: jelenkor. — Helyszín: Pécs, a budai vámház mögötti tér.)

Röndör-kapitány: A röndület ki van adva,
Nem jöhet be a kolera . . .
Izé, mizé, igyunk rája —
Soh'se nyel el a sir szája!

Veréb Jankó: Azám biz az Isten nyila!
Ehol van ni a kolera . . .
Karbon-savat, meszet rája! —
Mert biz elnyel a sir szája!

A Bodri kutya.

Uj házas volt a nagyságos úr, de hosszabb utra kellett távoznia, illően, sőt melegen elbúcsuzott a szép, de makranczos s kissé kaczer menyecske-től. Az első állomásról azonban — meggondolván, hogy jobb őrizkedni mint panaszkodni — régi jó öreg szolgáját visszaküldé, mondván:

— János, vigyázzon mig távol leszek a házra és a bennelevőkre; a nagyságos asszonynak is mondja meg üzenetemet, hogy: megjöttömig semmi férfivendéget el ne fogadjon.

János hazáig elgondolta magában, hogy ha ő e gyanus üzenetet szószerint elmondja a nagyságos asszonynak, hát jól meg is szidhatják érte — urával együtt. De tán azt is tapasztalta már, hogy a gyerekek és nők épen a tiltott dolgokra vágnak. Tehát csak ezen szóval állított be a házhoz:

— A nagyságos ur üdvözlí a nagyságos asszonyt és azt izeni, hogy a *Bodri kutyára felülni ne merjen ám!*

— Micsoda bolond üzenet ez János? — mondá a nő — hiszen ki sem állhatom azt a nagy Bodri kutyát, — hanem hát jó, most már csak azért is ráülök!

Másnap elkezdí Bodrit magához szelíditgetni, mi — puha kacsói czirógatásának nagyon is sikerülvén — pár nap mulva hátára ült. Ámde az ezt nem szokott eb — megfélejtkezvén mindenekről — visszakaffantott és fehér ebfogái a még fehérebb lábikrácskákba ütödvén: piros vérszalaggal boríták el úrnője lábaeszkáit, úgy hogy ez belefeküdt férje hazaérkeztéig is.

Persze, üdvözlet helyett szidalmak várták a férjet, hogy ily eredménye lett bolond üzenetének. Csakbogy a férj nem értvén az esetet: sietett Jánost interpellálíni — mondván:

— Hát izentem én a Bodri kutyát, vén szamar?

— Azt éppenséggel nem — mondá János — hanem hát lássa nagyságos uram, úgy godoltam én azt szegény eszemmel, hogy ha én a férfi-tilalmat mondom meg a nagyságos asszonynak, akkor ő ezt is csak azért is megteszi, azért is elfogadja a férfivendégeket, a kik aztán — Isten tudja — hátha még nagyobb bajt miveltek volna, mint a Bodri!

— Úgy véli János? . . . Tudja mit János? maga mégis okos ember János, — penziót kap János tőlem, holta utánra is János.

KAKUTYI — MAKUTYI

jó szomszédok.

Kakutyi. Szóamszid, tud-e moaga, hoagy miekor foagnak az Aágoston-téemplomba moagyarul préedikálni?

Makutyi. Ha moaga koamsia joabban tud, hát née kérdezze éengemet, hoanem moandjoan meg.

Kakutyi. Még is moandok; hát moajd ha az éérdeg méegsaárgul s a loavak a faára roaknak fiészket, oasztán moajd ha a féekete-saárga zsiénóros boakáknoak a „hoalb-rekez“ héelett oaszt moandanak, hogy — „fél jobb!“

Hol borotválkozik?

- Hol borotváltatja magát?
- En Britvicnél.
- No én az *arczomon* borotváltatom magamat.

VERÉB JANKÓ

a tanétókról.

A délmagyarországi tanétók és tanétónók a mult héten tisztölögték Tréfort minyisztörnél. A minyisztör megdicsérte a tanétókat, hogy *magyarok*; a tanétónóket pedig, hogy *csinyosak*.

Emmá ja!

Oztán aszondta nékik, hogy ügyeközzenek azon, hogy *erős nemzediket* nevéjének.

Emmá megest beszid!

Hanem hát igyekezzik a minyiszter úr azon, hogy adna nékik az *erőnek* megfelelő *anyagi helyhözötöt* is.

De hát erre üaszongya, hogy Magyarország *szegény és nem dolgozik*. Ügyeközzenek azért a tanétók szorgalmas emböröket nevelni, hogy a jövő nemzedék vagyonosabb legyenek.

Könnyü neki!

Hiába akarózik minden tanétó-képező mellé egy *árvaházat* állítani, ha nem gondoskodik egy *szegényházzól* is, a hol a kivénüttek meghúzhassák magikat egykor.

Czigória.

Lajos. Csöngetni méltóztatott? Mi tetszik?

Lumpaczi. Hogy mi tetszik, azt ne is kérdezze, hanem hozzon egy esésze kávé.

Lajos. Nagy esészével?

Lumpaczi. Igen, hozzon nagygyal, — de csak félig!

A fő-utczában egyik elegáns **bütorraktár** ajtaján ez olvasható:

„Itt **szemét-ládák** kaphatók.“

PIPI TÉR BALAMBÉR

patyikus-praktikáns.

Explodál a világ! Legkivált az asszonyi mályva-rúzsák világa. Óvasom az ujságot, hát habzik a könyvem a nevetéstül, mintha Szeidlitz-port hintöttek vóna bele.

Asszongya, hogy izé, hogy máhónap oda jutunk, hogy politirozott feleségeink lösznek.

Dohosodjék mög a peszmezügük, hát már mirül vóna az jó?!

Asszongya, hogy izé, hogy hát előbb mögmosakodnak rúzsavizzel, aztán bedörzsölik a keblüket aranykrémmel s egy fertáj óra mulva mögflotirozzák szarvas-börrel — és ha ez is mög van: kiglanczolják suvix-albával, vagyis laikus nyelvön — **fehér vixxel**.

Két duncztos piécza szopogassa ki a vérit a ki ezt a bolond kompozitum-mixtumot kieszölte s rezöptbe irta.

Noszen-iszen lösznek politirozott asszonyok!

Eskuláp-uccese emelkedik az asztalos-ipar s utóbb ha nem állithatom föl Pécsött az ötödik patikát: magam is föcsapok tislérnek.

Asszonyokat politirozok!

Laboráns!... fusson a Berticshöz s hozzon egy pohár sört mög egy virslit, de politirozottat!

Párnaszuszimuzsi
fattyu-hattyu-hangok.

Ujabb couplet-k

a „Természetes tehetetlenségek“ című operettből.

Irtta: **A m t m a n n K á r o l y.**

Val'mely anyócska nagyon fárad
Hogy a leány kaczer legyen,
Felmássza vele a nagy várat
A mely fénylik amott hegyen
A hol a kéjnek fészke van.
Hogy kapjon a bünnöm mohan;
De mind hiába; nem fogamszik
Az anyócskának tanmóda
'S leánykánk amint volt marad hig
Nem veti magát biz oda.

Egy másik zárdában nevelt
És szünt'len látott jó példát
És mégis alig hogy felkelt,
Már kérdi: hol kedvesem hát,
Kaczer biz minden lépte már
Tizenöt éves ha még bár —
Hogy képessége természet
Ki az, ki nekem ellenvet.

Egy gazdag fi neveltetik
Finomul nyelvben, rajzban is
És költészetben taníttatik
Egyszersmind a zenében is
A' bölcsészet sem marad el
Hogy erre jobban nyíljék fei,
Azért csacsí biz ő kigyelme
Fülesdi ő csak örökké
És éltén át az ő figyelme
A kancsó, melyben a borlé.

Nyomorban él egy másik fi
Papír, téntára pénze sincs
A környezete szitkot ti
Körüle nincs erény a kincs

És mégis talpra esett ő
Mindenben tudománya bő,
Hogy képessége természet
Ki az, ki nekem ellenvet.

Trónörököse egy hercegnek
Diplomattá neveltetik,
Hogy így aztán majd megremegnek
Fejedelmek kicsiny nagyig;
A taktika marad sem el,
Mert így nyeli az ellent el,
Azonban mind a tanulmánya
Mellett sem halad előre
És herceg papa csak úgy bánja
Mért költött annyit e före.

Egy másik nem hercegi vér,
Képzeteti: sem úgy mint az
Feje, a melybe mi sem fér,
Habár ő már egy nagy kamasz;
Kezében mégis a gyepő
Királynak királya ő.
Hogy képessége természet
Ki az, ki nekem ellenet?!

(Felelet: Jankó, a ki — kinevet!)

GRÓSZMÁUL MÁURICZ

stodirozása.

Ozt mandják,
hodj az Istóczy on-
tiszemítő ténsore-
ság edj nodj zsidó-
faló. Wie hájszt?
Hudjon falhatja
ű fül a zsidúkat,
mikur er kann si
doch nix smeckn.
Er ligt siach
auf!

A molt héten
ada menek a gnä
Frau vün Rózsahedji
ténsasszanhaz és oferirozom
neki az én echt
bivol-szarv fésőket,
azt mandja ű rá
fitymálva: „Nü
Mauricz, ezekhet
nem fain echt
féső!“ — „Na ja,

soll ach leben, bivolszarv nem fain... todja mit? sinál-
tassan a gnä frau a téns ór szarvaibul féső,
akkor bizemosan echt lesz.

Hast ausgezohlt!

Dicsirök én az enjém kopczákat, hodj igen kitönő
és a Feiglblüh szabalánja azt mand, hodj hazadok, nem
ér semmi. Wos for e Réd?... mikur én edj párt edj
eszthendüig hurdozhatam.

No jo, aber in de Händ!

Edj fadjos szívhez.

Írta:

Vig Joszi.

Óh! édes, k hedves Fánikám
Én azt nem mandhatam meg,
Hodjan lángal szívem érted,
Millen forrón szeretlek.

Képes vulnék füláldozni
Érted szívem, lelkemet,
Hodjha nekem tsak motatnál
Edj szikráni szerelmet.

De én látam, mind hiába
Tsak nem szeretsz szívthelen,
Nem is hollgotsz én reám és
Nem khünyöröl-z szívemen.

És az bántja csak szívemet,
Hogy te drágoláthus lány,
Illel hó khánikulában,
Mégis hideg vadj hozzám.

Mert a Hirczi hideg süre,
A Frau Würster fodjloltja,
A Heir Sipücz szódavize,
A Muhr jeges kávéja,

Az Engel ténsoreaságnak
Hídeg zuhany-fördüje:
Sakkal forróbb, sokkal gyújtóbb
Mint a szíved szherelne!

Szigetvári hirtelenségek.

A mult napokban Horváth szolgabírósi irnok megmérgezte magát; utána ismét egy Horváth pályázott, de csehül járt, mert a helyét egy Németh foglalta el.

E hó 21-én tartott a „közegészségügyi bizottság“ ülést, melyen azt határozta, hogy — máskor fog határozni.

Papp(rika) Jancsi „ismert“ zeneszerző és ezenkívül még kántor is, a „Tolnamegyei Közlöny“-ben közhírré tette, hogy szeretne állomást cserélni, miután a szigetvári légkör reá kissé — kolerás.

Kajdács Tancsi.

- Nem föllebbez az ítélet ellen?
- Mit tesz az, kérem átosan, hogy nem föllebbezek-e?
- Az annyit tesz, hogy apellál-e?
- Nem én, kérem; nincs rá pénzem.
- Nem is kell rá pénz. Nem kerül az semmibe.
- No megkövetem átosággal, ha nem kerül semmibe, nem is ér az semmit!

A KORZÓN.

Lächerlich! ezek a mostani házasulandó fiatal emberek mind olyan parthie-vadászok. A minap egy eljött hozzánk ház-tűz-nézőbe s elkezdte a szobákat, meg a butorokat számitani. Na hát erre már én nem számithatok!

Majd elszakad a derék-fűzőm a nagy nevetéstől. A Pipitér Balambér úr beszélte el a napokban, hogy látogatába volt Kápricz Jusztinál, a ki a „Liebes-Trank“-ból zongorázott. Kérem ne nevéssenek!... Pipitér úr megkérdezte, hogy mit tesz a „Liebes-Trank“ magyarul s a Jusztin azt mondta, hogy: szerelmi moslék!

Azt mondja a minap Olivér, hogy a nő és a férfi közt fönnálló... hogy is mondjam csak, fönnálló... hja! megvan — szívbéli viszony: kitöltetlen váltó, melyre tetszés szerinti lejáratot és összeget irhatunk. — No-no, nem kell szemtelenkedni!

Jellemző.

Egy pécsi anya, kinek két leánya van, így szólott a minap büszke lelki örömmel az ifjabb viruló szépségű leánykájához:

— Nos gyermekem, most már tudsz rajzolni, énekelni, zongorázni, vívni, francziául, diákul beszélni, érted a filozófiát, boncztant, illemtant, kisujjadbán van Bismarck politikája s tagja vagy a nő-egyletnek, vereskereszt-egyletnek, irsz novellákat és vezérczikkeket a nőemánczipációról a „Magyar Háziasszony“-ba, ösmered a divatot és chikkesen való öltözködés titkait s így csak találj egy férjre, — ki jól ért a főzéshez, háztartáshoz, gyermekneveléshez és egészen boldog és tökéletes asszony és családanya válik belőled!

Erre is elmondhatjuk, hogy a legfurcsább benne az, hogy szóról-szóra igaz.

Mohácsi történet.

Egy társaságban a becsületről lévén szó, beszélgetés közben a társaság egyik tagja, egy gazdag zsidó fölkiált, ingerülten a zsebére ütve:

— Hier ist meine Ehre!

— Igen?... mondá erre egyik köztisztelet-s becsülésben levő uri ember — tehát, ha önt megtámadja egy gazember s kiveszi a zsebéből a becsületet, vagyis a pénzt; akkor ő lesz a becsületes és ön lesz a gazember.

Hápczi! Váljék kedves egészségére!

Furcsa végrendelet.

Végrendeletet csinált az öreg ember, melyben ez volt megírva:

... a Riska tehenemet pedig, a mely a mult héten elveszett, azon esetre, ha megkerül, hagyom a Pista fiannak, ha pedig meg nem kerül, hagyom a francziskánus barátoknak.

Ez hát a hála?

Diák: Hát igazán nem akarod kifizetni adóságaimat?

Apa: Nem!

Diák: Óh, hát ez a hála, hogy én téged — apai örömeimben részesítettelek!

NYILT-TÉR.*

Válasz

e lap mult számában Schwarz Imre és segédei által közzétett nyilatkozatokra.

I.

Tisztelt közönség.

Mióta nagy Pulszkynk (a nagy embereknek másutt is van valami bogara), fölfedezte, hogy az országos kiállítást semita pénz, ész és munka teremté meg s mi turáni faj csak akkor tarthatunk számat Isten adományára az észre, ha ezt esetleg apai vagy anyai részről választott népéből egy Jakob vagy Sárától örököltük, azóta itt Mohácson egy zsidó gyerek (sőt azt hiszem, hogy szerte e hazában is) egy nem fér a bőrébe.

Multkor színházban történt:

Egy ilyen hányaveti kommis, kit, hihetőleg a féreg nyugtalanított, ki folyton fészkelődik helyén s ki bejár a néző sor előtt másokra való tekintet nélkül, egyizben lábamra is lép s erről tudomást sem vesz; kezdődik az utolsó felvonás, midőn nyílt színnél ismét jön s megszólít, hogy ereszzem át, én az előttem álló székre mutatok, hogy menjen a mellett el, mire ő mosolyogva átlép mindkét térdemen s czipőjével ruhámat bepiszkolja, — a másik pillanatban természetesen megrugtam.

Másnap eljött hozzám két megbízottja s kért, hogy nevezem meg segédeimet; mire nekik ezt válaszoltam: „én voltam a sértett s én vettem már magannak a sértő minőségének éppen megfelelő elégtételt.”

Már most kedves turáni testvér, ha téged vagy engem egy néhány fenkolt keblű Rebekkától elkapatott vagy egy két röflöveg kandidátustól megbámult henczegő jeruzsálemi gavalér bepiszkol s te őt azért nyilvánosan megrugod, akkor ha nem nevezesz neki segédeket — betesz az ujságba s gyávának nevez. Végy már magadnak valahára tanulságot!

Dr. Medgyessy Béla,

de eadem, aber nicht von Jerusalem.

II.

Nyilatkozat.

Alulírottak mai napon Dr. Medgyessy Béla ur megbízásából Dr. Tauszik Emil és Tarnai Károly uraknál megjelenvén, megkérdeztük: vajjon a „Mohács és Vidéke“ 28. számában, nyílt térben, 1885. évi július hó 10-iki kelettel Schwarz Imre ur által nyilvánosságra hozott nyilatkozatot magukévé teszik-e vagy sem? Mire nevezett urak kijelentették, hogy Schwarz Imre urtól nyert megbízásuk csak a „Mohács és Vidéke“ ugyanazon számában általuk közzétett nyilatkozásig terjed s így megbízjuk további nyilatkozatához semmi közük és annak fogalmazása és közzétételéhez közre nem működtek.

Mohács, 1885. július 16-án.

Jagić József,
Dr. Kántz Adolf.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

III.

Egy némely niebelungi hősnek.

Mohácson.

(Hasznos tudnivaló.)

A „Mohács és Vidéke“ f. é. 28-ik, a „Pécsi Figyelő“ 29-ik és a „Veréb Jankó“ 16-ik számában megjelent modern scriptumra Schwarz Imre kommis uraságtól ez utolsó válaszom:

Én soha sem is voltam képes tisztességes embert valamivel megsérteni. éretlen és neveletlen embert pedig éppen nem, mert az ilyen kihívó durvaságával legfőleg csak az őt megillető megtorlásra kényszeríthetett.

Az egészséget tehát egy, a társadalmi tönust adni akaró, de erre kvalifikálatlan gyerkőc s árdobásának veszem, mely be nem szennyezhet.

Dr. Medgyessy Béla.

Mária-czelli

GYOMOR-CSEPP

jeles hatású gyógyszer a gyomor minden bántalmi ellen

és fölülmulhatatlan az étvágyhiány, gyomor-gyengeség, rossz szagú lehellet, szelek, savanyu felbűfögés, kólíka, gyomorhurut, gyomor-égés, huykő-képződés, tulságos nyálka-képződés, sárgaság, undor és hányás, főfájás (ha az a gyomorból ered), gyomorgörös, székszorulat, a gyomornak túlterheltsége étel és ital által, giliszta-, lép- és májbetegség, aranyeres bántalmak ellen.

Egy üvege ára használati utasítással együtt:

35 kr.

Kapható Pécsen: Balás Ödön, Kovács Mihály és Sipőcz István gyógyszerész uraknál. **Pécsvárad:** Dvorszky Béla gyógyszerésznél. **Szigetvárott:** Visy Sándor gyógyszerésznél. **Siklóson:** Rónay gyógyszerésznél. **Sásd:** Keller Gyula gyógyszerésznél. **Szászvár:** Bartha László gyógyszerésznél.

Valamint az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb gyógyszerésztárában és kereskedésében.

Központi szétküldési raktár nagyban és kicsinyben:

BRADI KÁROLY, (11—2)

az „őrangyalhoz“ címzett gyógyszerésztárában

Kremzierben, Morvaországban.

GUMMI ÉS HALHÓLYAG

csak valódi párisi, tuczonként 1 fittól 5 fittig rövidek tuczonként 2 fitt. — **Lejfin. párisi óvatossági szivacsok** (Safety Sponges) tuczként 2, 3 forint, legfinomabbak 4 fitt. Továbbá többrendbeli különlegesség. **Magyar árjegyzék** ingyen és bérmentve. Szállítás a legnagyobb titoktartás mellett (utávétel is). (4—3)

Weisz J. jun., Bécsben, III. Löwengasse 28^{II}.